

dog ikke ville kunne undgaae at oppebære Sportlerne ligesom hidtil, erkjender jeg fuldkomment det Rigtige deri; men at Regnskabsføringen dog vilde blive meget kortere og simplere end hidtil, vil fremgaae deraf, at forskjellige Sætser, som nu holdes ude fra hverandre, f. Ex. Justitsfonds-Afgiften, Promillegebyret o. desl., kunne forenes under een Sats, ligesom Sportellovgivningen betydeligt kunde simplificeres, idet mange mindre Sportler kunde forenes og andre Sportler forenes og afrundes. Jeg erkjender vel, at Embedsmændene desuagtet undertiden ikke ville undgaae Misshændelser af Løgsfolk, som maaskee kunde antage, at de ikke gjorde tilbørlig Rede for hvad de oppebære; men med den Offentlighed, som herester vil indtræde i alle Forhold og navnlig i Regnskabsager, vil en slig Misshændelse tabe sig, og saameget hurtigere vil den tabe sig, naar de Bedkommende tydeligt kunne opfatte, hvorfor Gebyrerne erlægges, og kunne sammenligne dem med Bestemmelserne i en simpel og tydelig Skattelov. Hvad der har gjort Sportellovgivningen i en lang Række af Aar saa vidtløftig, ere de talrige Forespørgseler af Justitsembedsmænd til Cancelliet om, hvorledes Lovgivningen i forskjellige Tilfælde var at forstaae. Den største Deel af saadanne Spørgsmaal vilde bortfalde, naar det fastsattes, at i alle Tilfælde, hvor Sportler ikke udtrykkeligt vare foreskrevne, vilde Forretningerne være at udføre uden Betaling; de mange minutiose Dvæstioner, som nu opstaae, vilde altsaa aldeles bortfalde, og, da jeg gaaer ud fra den Forudsætning, at Sportellovgivningen maatte underkastes en Revision fra Tid til anden, saa troer jeg mig berettiget til at antage, at Statskassen vilde kunne holdes skadesløs for de Tab, som i enkelte Aar maatte vise sig ved en Forhøielse af Sportelsatferne, dog saaledes, at et større Beløb end det, som Folket hidtil har baaret, ikke paa-lagdes det. Forøvrigt troer jeg, at en stor Deel af Sportlerne kunde erlægges paa den Maade, at der til endeel Forretninger benyttes stempelt Papir, idet saaledes Gebyrerne bleve erlagte ved Indkjøbet deraf, og altsaa ikke passerede vedkommende Embedsmænds Kasser. Hvad Embedsmændenes Comptoirholds-Udgifter angaaer, da antager jeg, at de ikke

ville forenes ved en saadan Foranstaltning, og det er jo en Selvsølge, at Embedsmændene, som hidtil, selv maatte bære de Omkostninger, som deres Comptoirhold medførte.

H. W. Hansen: Jeg skal ikke gaae ind paa nogen Undersøgelse af de store Principer, som ofte kunne ligge til Grund for smaalige Budgetforhandlinger, men kun tillade mig en lille Bemærkning i Anledning af den 5te Post, som findes her i dette Afsnit af Uvalgets Betænkning. Det er nemlig den, at, naar Udvalget her har formeent, at disse 500 Rbd. ikke vel uden Skade for det omhandlede Embede kunde være strøgne, saa gjælder denne Bemærkning, som her er fæet med Hensyn til et Embede under Indenrigsministeriet, ikke blot dette Ministerium, men ogsaa de Nedsættelser af Lønnen for Embedsmænd, som have fundet Sted under forskjellige Ministerier. Jeg troer, at Udvalgets Pluralitet ikke har været enig i de Nedsættelser i Lønnen for forskjellige Embedsmænd, som ere foretagne i det andet Thing, og jeg troer vist, at, dersom det ikke var saa, at man af den Grund, som er anført, ikke vil lade Sagen gaae tilbage, vilde der i dette Thing have udtalt sig en Anskuelse forskjellig fra den, der har fundet Sted i det andet Thing med Hensyn til Nedsættelsen af Lønnen for forskjellige Embedsmænd. Jeg har troet, at burde bemærke dette netop for disse enkelte Embedsmænds Vedkommende, uden her at gaae ind paa Personligheder, idet jeg forventer, at Regjeringen, forsaavidt der allerede under de Forhandlinger, der have fundet Sted, har erklæret sig ikke at kunne være enig i, at man saaledes afsnappede de disse Embedsmænd illagte Indtægter, ved den næste Finantstøvs Forelæggelse vil tage Hensyn til disse Embedsmænd, som det har forekommet flere af Udvalgets Medlemmer, at man er gaaet for nær. Naar, som sagt, der ikke er gjort Noget Indstilling om Forandring i denne Henseende, saa er det, fordi man ikke vilde lade Sagen gaae tilbage til Folkethinget.

Orsted: Naar det menes, at Thingene, paa Grund af deres Bevillingsret, maatte være beføjede til at nægte Gager for enhver Embedsmænd, uagtet den allerede var hjemlet ved en tidligere Regjeringshandling, saa kan